

Το αγαπώ αυτό το ποίημα ,όχι επειδή είναι το όνομα Ειρήνη αγαπημένο μου.Είναι όλα αυτά που δεν μπορούσα να πω ,όλα αυτά τα απλά πράγματα που μόνο αν τα χάσουμε τότε τα εκτιμάμε.

ΓΑΤΑ ΓΡΑΦΕΙ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ ΕΙΡΗΝΗ

Τ' όνειρο του παιδιοῦ εἶναι ἡ εἰρήνη

Τ' όνειρο τῆς μάνας εἶναι ἡ εἰρήνη

Τὰ λόγια τῆς ἀγάπης κάτω ἀπ' τὰ δέντρα

εἶναι ἡ εἰρήνη.

Ὁ πατέρας πού γυρνάει τ' ἀπόβραδο

μ' ἓνα φαρδὸ χαμόγελο στὰ μάτια

μ' ἓνα ζεμπίλι στὰ χέρια του γεμάτο φροῦτα

καὶ οἱ σταγόνες τοῦ ιδρώτα στὸ μέτωπό του

εἶναι ὅπως οἱ σταγόνες τοῦ σταμνιοῦ

πού παγώνει τὸ νερὸ στὸ παράθυρο,

εἶναι ἡ εἰρήνη.

Ὅταν οἱ οὐλές ἀπ' τὶς λαβωματιές

κλείνουν στὸ πρόσωπο τοῦ κόσμου

καὶ μὲς στοὺς λάκκους ποῦσκαψαν οἱ ὀβίδες

φυτεύουμε δέντρα

καὶ στὶς καρδιές ποῦκαψε ἡ πυρκαγιὰ

δένει τὰ πρῶτα τῆς μπουμπούκια ἡ ἐλπίδα

κι οἱ νεκροὶ μποροῦν νὰ γείρουν στὸν πλευρό τους

καὶ νὰ κοιμηθοῦν δίχως παράπονο

ξέροντας πώς δὲν πῆγε τὸ αἷμα τους τοῦ κάκου,
εἶναι ἡ εἰρήνη.

Εἰρήνη εἶναι ἡ μυρουδιά τοῦ φαγητοῦ τὸ βράδυ,
τότε πού τὸ σταμάτημα τοῦ αὐτοκινήτου στὸ δρόμο
δὲν εἶναι φόβος,
τότε πού τὸ χτύπημα στὴν πόρτα
σημαίνει φίλος,
καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ παραθύρου κάθε ὥρα
σημαίνει οὐρανός,
γιορτάζοντας τὰ μάτια μας
μὲ τὶς μακρινὲς καμπάνες τῶν χρωμάτων του,
εἶναι εἰρήνη.

Εἰρήνη εἶναι ἓνα ποτήρι ζεστὸ γάλα
κι ἓνα βιβλίο μπροστὰ στὸ παιδί πού ξυπνάει,
τότε πού τὰ στάχια γέρνουν τό 'να στ' ἄλλο λέγοντας:
τὸ φῶς, τὸ φῶς
καὶ ξεχειλάει ἡ στεφάνη τοῦ ὀρίζοντα φῶς,
εἶναι ἡ εἰρήνη.

Τότε πού οἱ φυλακὲς ἐπισκευάζονται νὰ γίνουν βιβλιοθήκες,
τότε πού ἓνα τραγούδι ἀνεβαίνει ἀπὸ κατώφλι σὲ κατώφλι τὴ νύχτα,
τότε πού τ' ἀνοιξιάτικο φεγγάρι βγαίνει ἀπ' τὸ σύγνεφο
ὅπως βγαίνει ἀπ' τὸ κουρεῖο τῆς συνοικίας
φρεσκοξυρισμένος ὁ ἐργάτης τὸ Σαββατόβραδο,

είναι ή ειρήνη.

Τότε που ή μέρα που πέρασε,
δέν είναι μιὰ μέρα που χάθηκε,
μὰ είναι ή ρίζα που άνεβάζει τὰ φύλλα τής χαράς μέσα στο βράδυ
κι είναι μιὰ κερδισμένη μέρα κι ένας δίκαιος ύπνος,
που νιώθεις πάλι ό ήλιος να δένει βιαστικά τὰ κορδόνια του
να κυνηγήσει τή λύπη άπ' τις γωνιές του χρόνου,
είναι ή ειρήνη.

Ειρήνη είναι οι θημωνιές των άχτινων στους κάμπους του καλοκαιριού
είναι τ' άλφαβητάρι τής καλοσύνης στα γόνατα τής αύγής.
Όταν λές: άδελφές μου, - όταν λέμε: αύριο θα χτίσουμε.
όταν χτίζουμε και τραγουδάμε,
είναι ή ειρήνη.

Η ειρήνη είναι τὰ σφιγμένα χέρια των ανθρώπων
είναι τὸ ζεστό ψωμι στο τραπέζι του κόσμου
είναι τὸ χαμόγελο τής μάνας
Τίποτ' άλλο δέν είναι ή ειρήνη.
Και τ' άλέτρια που χαράζουν βαθιές αύλακιές σ' όλη τή γή,
ένα όνομα μονάχα γράφουν:
Ειρήνη.
Τίποτ' άλλο. Ειρήνη.